

Sygn. akt III Ca 679/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Kwilosz-Babiś (sprawozdawca) SSO Agnieszka Skrzekut SSO Tomasz Białka
Protokolant:	insp. Jadwiga Sarota

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko E. S. i G. S.

o uchylenie obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt III RC 373/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

(...)

Sygn. akt III Ca 679/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Nowym Targu stwierdził, że z dniem 31 lipca 2014 r. ustał obowiązek alimentacyjny powoda M. S. wobec syna E. S. ur. (...), ustalony w pkt 14 pisemnej umowy małżeńskiej zawartej 6 lutego 2007 r. między K. S. a M. S. w zakresie utrzymania małoletnich dzieci E. S. i G. S., która stanowi integralną część orzeczenia Sądu (...), I. U. z dnia 20 lutego 2007 r. – sygn. akt. 2006 D 1795 (pkt I), stwierdził, że z dniem 1 lipca 2017 r. ustał obowiązek alimentacyjny powoda wobec córki G. S. ur. (...) ustalony w pkt 14 opisanej wyżej pisemnej umowy małżeńskiej z 6 lutego 2007 r. (pkt II), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt III), zasądził solidarnie

od pozwanych na rzecz powoda 1.488 zł tytułem kosztów postępowania w sprawie (pkt IV), nakazał ściągnąć solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa 603,75 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (pkt V).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód ze związku małżeńskiego z K. B. posiada dwoje dzieci - E. S., ur. (...) i G. S., ur. (...) Małżonkowie zamieszkiwali w S., tam też, przed Sądem (...) w Stanie I. przeprowadzono rozwód małżeństwa. Małżonkowie 6 lutego 2007 r. zawarli umowę małżeńską, stanowiącą integralną część wyroku rozwodowego. W pkt 14 umowy ustalono wysokość alimentów należnych małoletnim dzieciom – powód zobowiązał się, że będzie płacił matce równowartość 28% jego ówczesnych zarobków. Postanowiono też, że kwota ta będzie płatna do momentu ukończenia przez dzieci 18 lat lub do czasu ukończenia przez nie szkoły średniej, zależnie od tego, które z tych wydarzeń nastąpi później. Wyrok ten został uznany za skuteczny na obszarze P., a postanowienia dotyczące alimentów zostały opatrzone klauzulą wykonalności.

Sąd Rejonowy przeprowadził analizę sytuacji majątkowej powoda. Ustalił też, sytuację materialno - bytową pozwanych, którzy wraz z matką mieszkają w U.. Sąd I instancji wskazał, że pozwany E. S. w czerwcu 2014 r. skończył szkołę średnią - high school, od stycznia 2017 r. rozpoczął studia w (...) z zakresu psychologii. Powód utrzymuje sporadyczny kontakt z synem, z córką G. nie ma kontaktu. G. S. 28 sierpnia 2013 r. rozpoczęła naukę w szkole średniej, którą ukończyła w czerwcu 2017 r. Koszty utrzymania G. S. oraz E. S. wynoszą miesięcznie około 500- 600 USD na każde z nich. Pozwani odziedziczyli po zmarłej przyrodniej siostrze udziały w prawie własności nieruchomości położonych w K., podjęli kroki mające na celu zbycie nieruchomości.

W dniu 30 lipca 2010 r. pozwani wszczęli przeciwko powodowi, postępowanie egzekucyjne w przedmiocie alimentów zaległych w kwocie 22.045 dolarów oraz alimentów bieżących od 1 sierpnia 2010 r. W drodze licytacji komorniczej została sprzedana nieruchomość w S. należąca do powoda, część pieniędzy ze sprzedaży została przekazana na poczet alimentów. Pozwani wszczęli także postępowanie egzekucyjne przeciwko ojcu przed (...) organem egzekucyjnym. (...) organ egzekucyjny ustalił należne alimenty na rzecz E. S. za okres od 1 sierpnia 2008 r. do 31 lipca 2014 r. na kwotę 31.168 dolarów, ustalając jednocześnie, że obowiązek alimentacyjny powoda względem E. wygasł z dniem 31 lipca 2014 r. Odnośnie G. S. norweski organ egzekucyjny ustalił zaległe alimenty za okres od 1 sierpnia 2008 r. do 30 czerwca 2015 r. na kwotę 31.168 dolarów, a bieżące miesięczne zobowiązania alimentacyjne od 1 lipca 2015 r. na kwotę 500 dolarów. Egzekucja prowadzona była z wynagrodzenia za pracę powoda, a następnie zasiłku dla bezrobotnych, które powód uzyskiwał w N..

W dniu 6 kwietnia 2017 r. strony zawarły porozumienie na mocy którego pozwani zobowiązali się m. in. do złożenia oświadczenia o cofnięciu wniosku egzekucyjnego. Postanowiono także, że należne pozwany alimenty będą egzekwowane wyłącznie za pośrednictwem (...) organów egzekucyjnych. Postanowieniem z 12 kwietnia 2017 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Nowym Targu umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy wskazał, że żądanie pozwu wyznaczające zakres rozpoznania dotyczyło uchylecia obowiązku alimentacyjnego wynikającego z pkt 14 zawartej umowy majątkowej małżeńskiej. Dalsze zapisy tej umowy zawarte w sekcji „utrzymanie dzieci”, pozostawały poza przedmiotem postępowania. Sąd Rejonowy uznał, że posiada jurysdykcję do rozstrzygnięcia sprawy, a ze względu na miejsce zamieszkania pozwanych, prawem właściwym jest prawo dla (...) w U. - ustawa dotycząca małżeństwa i rozwiązywania małżeństwa (...). Opisana wyżej umowa małżeńska z 6 lutego 2007 r. regulująca w pkt 14 obowiązek alimentacyjny powoda względem dzieci, mająca oparcie w tych przepisach określała zdarzenia wyznaczające czasowy zakres alimentacji. Sąd I instancji wskazał, że E. S. w czerwcu 2014 r. zakończył edukację w szkole średniej, a (...) r. ukończył 18 lat - powód zobowiązany był zatem do płacenia na rzecz syna alimentów do czasu osiągnięcia przez niego pełnoletniości. Sąd Rejonowy podkreślił, że okoliczność, iż pozwany podjął studia w college'u nie ma znaczenia dla ustalenia alimentów w oparciu o pkt 14 zawartej umowy, który w swojej treści określa także datę końcową ustania określonego w nim obowiązku alimentacyjnego, co jest zgodne z przepisem sekcji (...) (g) ustawy (...). Świadczenia finansowe w zakresie edukacji pozwanego w college'u reguluje pkt 19 zawartej umowy majątkowej małżeńskiej, co jednak wykraczało poza ramy postępowania. Sąd Rejonowy wskazał,

że powyższe uwagi są aktualne również względem pozwanej G. S. – ukończyła ona szkołę średnią w czerwcu 2017 r., pełnoletniość uzyskała w dniu 2 stycznia 2017 r., wobec czego obowiązek alimentacyjny pozwanego względem niej ustał z dniem 1 lipca 2017 r. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy powództwo oddalił. O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., a o wydatkach, w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 oraz art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Wyrok ten zaskarżyli apelacją pozwani w zakresie pkt I, II, IV i V zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i rozpoznanie przez Sąd I instancji kwestii wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego powoda względem pozwanych, podczas gdy kwestia ta została dokładnie rozpoznana i szczegółowo ustalona już wyrokiem Sądu (...), I. z 20 lutego 2007 r., sygn. akt 2006 D 1795, którego integralną część stanowi umowa małżeńska z 6 lutego 2007 r. zawarta pomiędzy M. S. a K. S., a który to na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 13 listopada 2009 r., sygn. akt I Co 90/09 stał się wykonalny na terenie R. (stwierdzenie wykonalności pkt 14 umowy małżeńskiej) i był wiążący nie tylko dla stron ale i dla Sądu wydającego zaskarżonego orzeczenie (res iudicata),

2. art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez nieodrzućenie pozwu i rozpoznanie sprawy, pomimo że kwestia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego powoda względem pozwanych została już rozstrzygnięta wyrokiem Sądu (...), I. z 20 lutego 2007 r., sygn. akt 2006 D 1795, którego integralną część stanowi umowa małżeńska z 6 lutego 2007 r., a do samego wygaśnięcia obowiązku wystarczyło ziszczenie się przesłanek określonych w pkt 14 umowy małżeńskiej z 6 lutego 2007 r., bez konieczności ponownego stwierdzenia tego przez sąd powszechny w R., co w konsekwencji stanowi naruszenie zasady powagi rzecz osądzonej oraz prowadzi do nieważności postępowania zgodnie z art. 379 pkt 3 k.p.c.,

3. art. 98 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i obciążenie pozwanych kosztami postępowania w sytuacji gdy kwestia dotycząca wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego powoda względem pozwanych, została już rozstrzygnięta innym orzeczeniem - wyrokiem Sądu (...), I. z 20 lutego 2007 r., sygn. akt 2006 D 1795, którego integralną część stanowi umowa małżeńska z 6 lutego 2007 r. (przesłanki określone w pkt 14 umowy), w konsekwencji pozwani nie powinni zostać obciążeni kosztami procesu w niniejszej sprawie,

4. z daleko idącej ostrożności procesowej – art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji obciążenie pozwanych kosztami postępowania podczas gdy okoliczności sprawy (postawa powoda polegająca na uchylaniu się od dobrowolnego wykonywania obowiązku alimentacyjnego względem pozwanych kiedy obowiązek ten jeszcze go obciążał, nieprowadzenie egzekucji przeciwko powodowi przez pozwanych, wiek i aktualna sytuacja życiowa pozwanych, fakt, że powód zobowiązał się do wykonywania swojego obowiązku w umowie małżeńskiej, samodzielnie określając również już wówczas kiedy obowiązek ten wygaśnie) dawały podstawę do zastosowania art. 102 k.p.c. i nie obciążania pozwanych kosztami procesu.

Wskazując na powyższe, apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i II poprzez odrzucenie w tej części powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania za obie instancje i uchylenie pkt V wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do najdalej idącego zarzutu związanego z nieważnością postępowania (art. 379 pkt 3 k.p.c.), której apelujący dopatrywali się w naruszeniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego zarzut ten jest chybiony i nie może prowadzić do podważenia prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu I instancji, zaś stanowisko według którego kwestie związane z wygaśnięciem obowiązku alimentacyjnego zostały już prawomocnie osądzone jest błędne. Analiza pkt 14 umowy stron z 6 lutego 2007 r., która stanowiła integralną część wyroku rozwodowego z 20 lutego 2007 r. wydanego przez Sąd (...) w S. (...) wskazuje, że celem tej regulacji było zapewnienie

pozwany bieżących środków utrzymania. W związku z powyższym przedmiotem zawartego tam rozstrzygnięcia było ustalenie obowiązku alimentacyjnego i w jedynie w tym zakresie należało oceniać jego moc obowiązującą. Choć w umowie wskazano warunki wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego to nie zawarto w tej kwestii żadnych jednoznacznych postanowień, które z góry wykluczyłyby możliwość powstania sporu pomiędzy zainteresowanymi co do daty wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego. W tym stanie rzeczy brak jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do przyjęcia, że przedmiotowy wyrok stanowi *res iudicata* także w kwestii ustalenia daty wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego z punktu 14 wyroku rozwodowego.

Podkreślenia wymaga, że apelujący nie kwestionowali ustaleń faktycznych, które zostały poczynione przez Sąd I instancji, podnieśli jedynie zarzuty natury procesowej, sprowadzające się do tego, że sprawa w ogóle nie powinna być przedmiotem rozstrzygnięcia sądu powszechnego, ponieważ kwestia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego, który obciążał powoda względem pozwanych została już prawomocnie uregulowana w umowie z 6 lutego 2007 r., która stanowiła integralną część wyroku rozwodowego z 20 lutego 2007 r., a w którym zostało rozwiązane małżeństwo powoda i matki pozwanych.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że już sama treść umowy z 6 lutego 2007 r. w zakresie przysługujących pozwany alimentów przeczy stanowisku apelujących. Jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, obowiązki powoda związane z utrzymaniem małoletnich dzieci regulował m. in. pkt 14 tej umowy, w którym postanowiono, że obowiązek utrzymania dzieci istnieje do czasu osiągnięcia przez nie 18 roku życia lub ukończenia szkoły średniej, zależnie od tego, które z tych wydarzeń nastąpi później. W tym samym punkcie wskazano jednak, że wypłaty na utrzymanie dzieci obciążające powoda nie ulegają automatycznemu zmniejszeniu ani też nie kończą się automatycznie - musi on wypełnić odpowiednie powiadomienie oraz wnioski i skierować je do sądu i żony. Już samo to sformułowanie wskazuje, że dla skutecznego ustania obowiązku alimentacyjnego, powód zobowiązany był uzyskać odpowiednie orzeczenie sądowe potwierdzające jego zakończenie.

Należy zwrócić uwagę, że opisana wyżej umowa małżeńska określała jedną wspólną kwotę na utrzymanie obojga małoletnich w wysokości 1000 dolarów. Umowa nie określała kwotowo czy procentowo wysokości alimentów dla pozwanej G. S. w okresie gdy będzie ona jedyną osobą uprawnioną do tych świadczeń. Z ustawy o małżeństwie i rozwiązywaniu małżeństwa (...) (...), sekcja (...) wynika, że obowiązek alimentacji należny dziecku obejmuje powinność zapewnienia słusznych i koniecznych potrzeb edukacyjnych w zakresie zdrowia fizycznego psychicznego i emocjonalnego dziecka; termin „dziecko” obejmuje jakiegokolwiek dziecko poniżej wieku 18 lat i jakiegokolwiek dziecko poniżej wieku 19 lat, wciąż uczęszczające do szkoły średniej. W regulacji tej wskazano, że Sąd ustali minimalną kwotę alimentacji dziecka poprzez posłużenie się następującymi wytycznymi – w przypadku 1 dziecka alimenty wynoszą 20% dochodu netto strony alimentującej, zaś w przypadku dwójki dzieci- 28% dochody netto zobowiązanego do alimentów. Z pkt 2 wynika, że wytyczne te stosuje się w każdej sprawie, chyba że sąd uzna, że odejście od wytycznych jest właściwe po uwzględnieniu najlepiej pojętego interesu dziecka (k. 143). Powyższe wskazuje na możliwość ingerencji sądu w postanowienia umowy przy uwzględnieniu wyliczonych w tych przepisach okoliczności sprawy, które mogą mieć wpływ na rozmiar i istnienie tego obowiązku. Jedynie na marginesie zauważyć można, że norweski organ egzekucyjny stwierdzając wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego powoda względem syna, ustalił, że pozwanej G. S. od 1 lipca 2015 r. przysługują alimenty w wysokości 500 dolarów miesięcznie (k. 169), choć zgodnie z opisanymi wyżej wytycznymi mogłaby ona domagać się kwoty około 714 dolarów miesięcznie (20% wynagrodzenia netto zobowiązanego do alimentacji).

Apelujący kwestionując orzeczenie Sądu I instancji wywodzili, że kwestia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego powoda względem pozwanych została już rozstrzygnięta w/w wyrokiem Sądu (...) w I., a do samego wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego wystarczyło ziszczenie się przesłanek określonych w pkt 14 umowy małżeńskiej, bez konieczności ponownego stwierdzania tego przez sąd (...).

Powyższemu przeczy stanowisko pozwanych, które konsekwentnie zajmowali oni w toku całego postępowania przed Sądem I instancji. Już w odpowiedzi na pozew zawartej w piśmie z 23 marca 2015 r. (k. 62 i n.) wnieśli o oddalenie powództwa podnosząc, że roszczenie powoda nie znajduje oparcia w stanie faktycznym sprawy. Podkreślenia wymaga,

że opisane w pkt 14 umowy warunki związane z ustaniem tego obowiązku były już wówczas spełnione po stronie pozwanego E. S. - miał on już wówczas ukończone 18 lat, zakończył też edukację na poziomie szkoły średniej. Pomimo tego domagał się oddalenia powództwa, a tym samym dalszej alimentacji zarzucając, że pozostaje na utrzymaniu dziadków, a pomimo zdania matury z bardzo dobrym wynikiem, pod koniec 2014 r. zmuszony był przerwać dalszą naukę ze względu na tragiczne pogorszenie sytuacji finansowej w pierwszej połowie 2014 r. Zdaniem Sądu Okręgowego taka postawa jednoznacznie zaprzecza temu, by kwestie związane z wygaśnięciem obowiązku pozwanego związanego z utrzymywaniem dzieci były z góry rozstrzygnięte i niesporne. Pozwany pomimo ziszczenia się wyliczonych w umowie warunków, w dalszym ciągu żądał od ojca środków utrzymania.

W kolejnym piśmie procesowym wniesionym 7 grudnia 2015 r. (k. 184 i n.) pozwani podtrzymali dotychczasowe twierdzenia, równocześnie wnosząc o ich przesłuchanie na okoliczność ich sytuacji, usprawiedliwionych potrzeb, ponoszonych wydatków związanych z ich utrzymaniem i edukacją oraz sytuacji osobistej i zarobkowej ich matki. Ponownie podnosili, że E. S. musiał przerwać naukę w college'u, choć ukończył z wyróżnieniem szkołę średnią i chciał kontynuować edukację, co jednak uniemożliwiła mu sytuacja materialna. Ze względu na braki w wykształceniu nie może znaleźć pracy i jest na utrzymaniu dziadków.

Dowodem braku mocy wiążącej zapisów umowy związanych z ustaniem obowiązku alimentacyjnego powoda jest również fakt prowadzenia przeciwko niemu przez pozwanych postępowań egzekucyjnych zarówno w P. jak i w N. w przedmiocie alimentów bieżących, również po dacie w której obowiązek ten miał ustać względem E. S.. Z pisma powoda z 20 kwietnia 2017 r. (k. 278/2) wynika, że (...) organ egzekucyjny zaprzestał egzekucji bieżących alimentów na rzecz jego dzieci od dnia osiągnięcia przez nie pełnoletności, a także wobec braku przedstawienia przez pozwanego zaświadczenia o kontynuowaniu nauki w college'u. P. organ egzekucyjny kontynuował natomiast egzekucję bieżących alimentów również na rzecz E. S. po uzyskaniu przez niego pełnoletności, bazując wyłącznie na oświadczeniu jego matki o kontynuowaniu nauki. Do pisma została dołączona kopia zaświadczenia Komornika Sądowego z 31 stycznia 2017 r. o wysokości wyegzekwowanych na rzecz obojga pozwanych alimentów. Pozwany przedstawił też zawarte pomiędzy stronami pisemne porozumienie z 6 kwietnia 2017 r. mające na celu polubowne uregulowanie wszelkich spornych kwestii dotyczących należności alimentacyjnych - pozwani w związku z osiągnięciem pełnoletności oświadczyli, że nie będą w przyszłości prowadzić w P. przeciwko ojcu postępowań egzekucyjnych zmierzających do wyegzekwowania należnych im alimentów, zrzekając się w/w uprawnień (...) (art. 3 pkt 2). Postanowieniem z 12 kwietnia 2017 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Nowym Targu na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne w zakresie należności wierzycieli G. S. i E. S. co do alimentów bieżących i zaległych (k. 300).

Na rozprawie 24 kwietnia 2017 r. (k. 302) pełnomocnik pozwanych wniósł o ich przesłuchanie powołując się na nowe okoliczności w sprawie związane z kontynuowaniem przez pozwanych edukacji. W kolejnym piśmie z 21 kwietnia 2017 r. (k. 304 i n.) pozwani ustosunkowując się do stanowiska powoda podnieśli, że porozumienie z 6 kwietnia 2017 r. w żadnym zakresie nie reguluje merytorycznie kwestii obowiązku alimentacyjnego powoda, a tym samym nie ingeruje w treść dotychczasowego orzeczenia sądowego ustalającego ten obowiązek. Na rozprawie 16 maja 2017 r. (k. 343) pełnomocnik pozwanych wskazał, że G. S. kończy szkołę średnią w czerwcu 2017 r., ale chce kontynuować naukę na studiach. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku przez Sąd I instancji, pełnomocnik pozwanych podtrzymując w całości dotychczas zajmowane stanowisko procesowe oświadczył, że dopóki dzieci się uczą, należą się im alimenty. (k. 355/2).

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe jednoznacznie świadczy o tym, że kwestia ustania obowiązku alimentacyjnego wynikającego z wyroku rozwodowego z 20 lutego 2007 r. oraz będącej jego częścią umowy z 6 lutego 2007 r. nie została dotychczas prawomocnie rozstrzygnięta. Przebieg postępowania przed Sądem I instancji nie pozostawia wątpliwości co do tego, że problematyka ustania obowiązku alimentacyjnego powoda podobnie jak ewentualna data, z którą obowiązek ten miał się zakończyć, była pomiędzy stronami sporna i wymagała wydania rozstrzygnięcia przez sąd. Pozwani konsekwentnie w postępowaniu przed Sądem Rejonowym utrzymywali, że obowiązek alimentacyjny ich ojca istnieje do czasu zakończenia przez nich edukacji w ogóle, a zajmowane przez nich stanowisko pozostaje w całkowitej sprzeczności z wywiedzionymi przez nich zarzutami apelacji.

W konsekwencji nie było też podstaw do zmiany rozstrzygnięcia co w części dotyczącej kosztów postępowania. Pozwani przegrali sprawę, winni zatem zwrócić powodowi koszty postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Równocześnie brak było podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W rozpoznawanej sprawie koszty procesu nie są wysokie, z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że pozwani posiadają własny majątek. Przysługują im również wierzytelności względem powoda z tytułu zaległych alimentów, wobec czego nic nie stoi na przeszkodzie dokonaniu potrącenia wzajemnych wierzytelności.

Wskazując na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 4 pkt 9 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800, z późn. zm.).

(...)

(...)